

Biogradsko jezero

[Priroda i javne površine: Jezera](#)

U samom središtu Biogradske gore, na Bjelasici, možda „najromantičnije“ Biogradsko jezero. Vode jezera i njegovih rječica bogate su ribom, naročito pastrmkom, koja u jesen u jatima odlazi uz Biogradsku rijeku, da u njenim plićacima baci ikru. Zimi jezero pokriva debelo led, i po njemu šetaju jeleni i košute. Prostor oko jezera je uređen, lako pristupačan i sve više je meta turista iz zemlje i svijeta. Mnogi stručnjaci, domaći i strani, smatraju ga najljepšim jezerom na Balkanskom poluostrvu. Riječ je o jedinstvenom hramu.

Zapravo, tih nekoliko kilometara od puta Kolašin-Mojkovac još bolje je preći pješke. Kroz gustu šumu, lagano, udišući sasvim drugačiji vazduh, ući u neko drugačije vrijeme, stići do motela kraj najvećeg jezera Bjelasice. Dugo je 1.100 metar, široko 400, duboko prosječno 4,5 a najviše 18 metara. Čitavo se može obići stazom dugom nešto preko tri kilometra. Šetnja otkriva jedan svijet pomalo robustan i divlj. Svijet koji stoljećima traje nedirnut. Neobično rastinje, najrazličitijih oblika i imena. Od sjekire zakonom zaštićena smrča, jela, javor, hrast, bukva, jasen... Može se desiti i susret sa srnom ili lisicom. Negdje gore orlovi krstaši, tetrebovi. Sve je u saglasju, pa i imena.

Glavna pritoka jezera je Biogradska rijeka. Otoka - Jezerštica. Da je nekada ovdje bio grad - teško je zamisliti. A opet, teško je povjerovati da odvajkada ljudi nisu noćili pod skutima stoljetnih stabala, kraj hladne, prozirne jezerske vode. Bjelasica je otvorena, topla, gostoljubiva, pa i njen najveći dragulj. Može se čamcem po jezeru. Može se oslušivati i mjerhati duž obale. Može se pecati. Kraj njega kampovati. Slatko ručati. Mnogo toga zaboraviti u laganoj šetnji. Ali i prisjetiti se, kao u svakom hramu, da je vrijeme relativna kategorija, a i mi božjih ruku djelo.
